

Moviment LGTB i Lluita de Classes

Anàlisi Comunista de l'Opressió LGTB

Òrgan de Comunicació «Revolució»

Partit Revolucionari dels Treballadors

Lloc web oficial: <https://revolucion-prt.es>

1a Edició – Edició pilot (Espanya, 2025)

Aquest llibre s'elabora utilitzant com a base l'article amb el mateix títol publicat a <https://revolucion-prt.es> el 28 de juny de 2024. Es tracta d'una prova pilot de maquetació i, per tant, agraïrem els vostres comentaris i suggeriments pel que fa al format, disseny, estructura i possibilitats d'impressió, enquadernació i difusió.

La segona part d'aquest text encara no ha sigut publicada.

Aquest llibre es publica sota llicència CC-BY-SA 4.0, que n'autoritza la còpia i difusió sempre que se'n cite l'autor i l'editorial.

Índex

Introducció	1
1. El gènere, propietat privada i capitalisme	3
2. Dissidència de gènere i sexualitat	8
3. Imperialisme, gènere y sexualitat	15
Conclusions	19

INTRODUCCIÓ

En aquest article, que serà publicat en dues parts, pretenem fer pública la nostra anàlisi sobre la dissidència de gènere i els moviments d'alliberament sexual. Actualment, tant sectors dins del moviment comunista com sectors que pertanyen a moviments de masses com el feminisme compten amb una visió essencialista del gènere. Hem d'entendre que els discursos essencialistes pintats de materialisme, en el fons, impliquen una lògica immobilista: si alguna cosa és essencial, no pot ser combatut o superat.

Per això, en aquesta **primera part** analitzarem **quina és l'arrel de l'opressió de les persones LGTB**. Per a fer-ho, hem d'exposar quins han sigut els orígens històrics de la família nuclear i l'opressió de gènere: no és degut a causes biològiques ni a una suposada naturalesa humana, sinó al canvi en les relacions de producció que es van donar en el neolític, en les quals es va instaurar la propietat privada i, per tal de mantindre-la, mitjançant un procés històric, van començar a donar-se canvis en les relacions socials. Es va establir la família nuclear com a forma de transmetre l'herència, i la divisió sexual del treball de forma rígida, fet que va donar lloc a l'opressió de les dones. Per a mantindre aquesta estructura familiar, van començar a regular-se les diferents expressions d'identitat i sexualitat per part de les institucions de l'època.

En aquest recorregut històric, també parlarem de **com el capitalisme ha utilitzat diferents dispositius per a assegurar aquesta cisheteronormativitat**: des de la repressió directa per part

Introducció

de l'Estat, de l'opressió i patologització en nom de la ciència, i les diferents persecucions polítiques al col·lectiu mitjançant lleis. També analitzarem com, en l'imperialisme, fase superior del capitalisme, part de la lluita LGBT s'ha institucionalitzat i ha entrat dins de les lògiques de l'Estat burgès, a la vegada que l'oligarquia financera, a través del repartiment del món, ha imposat un model opressiu de gènere i sexualitat a les colònies i semicolònies, tot aprofitant-se de les relacions semifeudals a sovint existents. A més, **l'imperialisme utilitza els suposats drets LGTB conquerits per a justificar l'explotació dels països dominats mitjançant l'anomenat «pinkwashing».**

A la **segona part**, que publicarem més avant, ens endinsarem en **l'anàlisi del Moviment LGTB com a moviment de masses**: explicarem les diferents lluites de línies que es donen al seu si i que naixen de les diferents posicions de classe; finalment, exposarem **la nostra estratègia política respecte a l'alliberament sexual i de gènere, i quin paper pot tindre aquest moviment dins del moviment revolucionari i la presa del poder**. També ens centrarem en **desmentir els arguments transexcloents**, ja que l'aspecte ideològic és un pas fonamental: cal que ens valem d'una anàlisi realment materialista amb l'objectiu de poder transformar la realitat.

1. EL GÈNERE, PROPIETAT PRIVADA I CAPITALISME

Per al marxisme, així com l'home, la dona no és sinó un conjunt de relacions socials històricament conformades i canviant en funció de les variacions de la societat en el seu procés de desenvolupament; la dona és, doncs, un producte social i la seua transformació exigeix la transformació de la societat.

El marxisme, Mariátegui i el moviment femení (1974) – Catalina Adriaen

Considerem necessari obrir aquesta anàlisi amb una cita esclaridora, extreta d'un document nascut de l'activitat política del **Moviment Femení Popular de Perú**. S'hi exposa una tesi de vital importància per al desenvolupament d'una línia revolucionària entorn de la identitat de gènere i sexual: **el sistema de jerarquies de gènere**, que defineix el que ha de ser un home i una dona, no és una realitat immutable, lligada a un sistema reproductiu concret, sinó que és **producte d'unes relacions socials**.

Partint de tot això, no podem entendre l'opressió de les persones dissidents de gènere i LGTB sense entendre com s'ha construït històricament el patriarcat i com s'ha normativitzat l'heterosexualitat, fet que ha generat el discurs que aquesta opció és «el normal i el natural», mentre que la resta d'orientacions sexuals ha sigut considerada «antinatural» o com una elecció marginal. De la mateixa manera, si no apuntem als orígens històrics del patriarcat, tampoc podrem comprendre els orígens de la nostra opressió.

1. El gènere, propietat privada i capitalisme

Per al marxisme, **el patriarcat no és un sistema d'opressió autònom**, ni una pauta històrica aliena a les relacions de producció. En definitiva, el patriarcat és un sistema relacional en què es categoritza les persones en allò que actualment coneixem com a gèneres, en el qual les dones són subjectes a una opressió específica estructural, que té com a arrel la divisió sexual del treball. Dita opressió és fonamentada per l'Estat i tots els mecanismes dedicats a la dominació de classe per a reproduir els sistemes basats en la propietat privada. Així doncs, per a entendre com hem arribat en aquest punt, hem de parlar de quines són les relacions socials que han determinat aquest tipus de jerarquia social.

La perspectiva dels **discursos burgesos** que han intentat explicar l'opressió de les dones o, inclús, què és ser una dona, ha sigut sempre semblant: que l'opressió de la dona és a causa de les diferències biològiques com la capacitat reproductiva i les característiques sexuals secundàries, i que és perfectament natural que les dones estiguen en una posició de subordinació. Aquest discurs no deixa de ser una part de la ideologia burgesa que el que busca és justificar i mantenir el sistema tal com és ara, de la mateixa manera que és el que la religió ha pretès en èpoques anteriors al capitalisme.

Així doncs, no hem de buscar els orígens de l'opressió de gènere en uns òrgans reproductius concrets, sinó en les transformacions de l'economia i, per tant, les transformacions polítiques de les societats, les quals han donat lloc a aquesta divisió sexual del treball on les dones són subjectes al treball reproductiu.

Per entendre el **perquè d'aquesta situació de dominació**, hem de parlar del **sorgiment de la propietat privada**. A grans trets,

abans de l'existència d'aquesta, l'organització econòmica estava basada en la caça i la recol·lecció, i l'organització social era comunal (Engels es refereix a aquest període com a comunisme primitiu). En aquesta fase històrica, els descobriments recents indiquen que la divisió sexual del treball no era tan rígida com es pensava. Tant homes com dones es dedicaven a la recol·lecció -la principal activitat productiva- i a la caça. La propietat privada apareix una vegada s'inventa l'agricultura i la domesticació del bestiar, cosa que produeix excedents. Aquests excedents, que van augmentar amb els avanços tecnològics que van permetre una eficàcia major en la producció, van conduir a la possibilitat d'acumular els excedents de la producció i, el que és més rellevant: d'apropriar-se dels excedents del treball aliè. Llavors, aquest canvi en el sistema productiu va generar una sèrie de canvis en l'àmbit social: **sorgeix la divisió de la societat de classes**, segons la relació que mantenen els individus amb els mitjans de producció. En tot aquest procés, molt dilatat en la història, es va relegar les **dones a l'esfera domèstica**, ja que la criança va deixar de ser comunitària, però la reproducció de la força de treball encara era necessària en unes estructures econòmiques més i més complexes. Òbviament, per tal que aquest nou paper tingués una condició permanent, era necessari que les **institucions que legitimaven el sistema de classes**, com l'Estat, **legitimaren també el sistema patriarcal**. Així, ens trobem que, a més, l'organització en base a **la família té un paper clau en la permanència del patriarcat**.

En resum, l'opressió de les dones va ser un procés que va durar mil·lennis, que es va donar per definitiu en el moment en què es va assentar a través de l'Estat. **La violència contra les dones sempre ha estat legitimada**: des de la família com a element disciplinari,

1. El gènere, propietat privada i capitalisme

les religions com a institucions mitjançant les quals s'imposaven unes determinades conductes socials, fins a legislació de l'Estat en si. Un exemple és que, històricament, l'adulteri sempre ha estat penat per llei en el cas de les dones, o que, fins fa molt poc, la violència de gènere no només era legal en diversos països com Espanya (l'any 1981 es considerava un atenuant d'assassinat si l'home matava a la dona per sorprendre-la cometent adulteri¹), sinó que era recomanable si es volia tenir un nucli familiar estable. De fet, el matrimoni, tradicionalment, ha sigut el contracte social en el qual l'home ha tingut ple dret d'accedir al cos de la dona i tenir ple control sobre ella sense cap conseqüència.

És el capitalisme el sistema econòmic que ha sacsejat les relacions entre els gèneres. De fet, el procés d'implementació del capitalisme va ser un període especialment violent contra les dones. La conformació en dues grans classes, la burgesia i la classe treballadora, implica que és necessària una gran quantitat de mà d'obra en centres de treball amb més i més capacitat. Per tant, ara més que mai, el patriarcat era socialment necessari: no només era necessari un creixement demogràfic, sinó que també s'assegurava la reposició de la força de treball. D'ací sorgeix la famosa **doble explotació**: el treball reproductiu i el treball assalariat. Perquè la implementació del capitalisme va suposar, també, la conversió en assalariades de les dones treballadores, que alhora havien de continuar fent-se càrrec del treball domèstic.

Com podem vore, les relacions patriarcalcs continuen vigents hui dia i es manifesten en l'opressió de les dones, especialment les dones de classe treballadora: la divisió sexual amb relació al treball

1 Cuando la Ley amparaba el "la maté porque era mía" – *Carolina Pecharromán*

no només continua vigent, sinó que les professions dedicades a les cures estan feminitzades i la doble explotació comporta una precarietat superior entre dones, ja que la majoria d'elles són arrossegades a *faenes a temps parcial*. El percentatge de persones a Espanya que tenen contracte de jornada parcial de manera no voluntària és superior del 50%, amb quasibé un milió de dones i 340.000 homes. Les dones es concentren en grau més alt que els homes en les ocupacions i sectors amb jornades parcials. Dins d'una mateixa ocupació o sector, també són elles les que tenen major percentatge de contractes a temps parcial. Entre els **motius** d'aquest fenomen hi trobem la conciliació amb el treball domèstic i de cures amb l'assalariat, així com el fet que els sectors amb majors taxes de parcialitat són els més feminitzats, on se solen contractar més dones que homes, especialment aquells relacionats amb activitats de la llar (57% dones i 21% homes), activitats artístiques i recreatives, hostaleria, activitats administratives i comerç².

L'escletxa de gènere es manté independentment de quin partit polític lidere l'Estat o de què s'hagen establert mesures legals, perquè l'Estat burgès buscarà nous mecanismes per a seguir beneficiant-se dins del capitalisme. Per exemple, sabem que una dona no pot cobrar menys que un home per qüestió de gènere, però, òbviament, això no queda aquí. Entendre com funciona aquesta doble explotació actualment permet comprovar com les arrels patriarcals continuen alimentant la roda de la producció capitalista a través de la divisió sexual del treball, espantant les dones a treballs feminitzats precaris i mentre mantenen la xarxa de cures.

2 Informe de 2024 de «Trabajo a tiempo parcial: precariedad laboral y brechas de género» de l'ISEAK

2. DISSIDÈNCIA DE GÈNERE I SEXUALITAT

Anteriorment, hem explicat de manera resumida com s'origina el patriarcat a través de l'aparició de la propietat privada, la família nuclear, i el sorgiment de les societats de classe. Un punt important que hem de comprendre per a entendre la persecució de la identitat de gènere dissident i d'altres expressions de la sexualitat que no siguin l'heterosexualitat és entendre que **la construcció de l'opressió de gènere va lligada a la construcció de l'heteronormativitat**, és a dir, comprendre l'heterosexualitat com allò que és «natural» de l'ésser humà. Si, com a comunistes, rebutgem la tesi de la naturalesa humana, també hem de caracteritzar **l'heteronormativitat com una construcció formada per les mateixes relacions socials de producció**.

La primera tesi que hem de comprendre és que les relacions patriarcal, que posen al centre la família nuclear i la divisió sexual del treball, no es van establir de forma homogènia a tot el món, sinó que es tracta d'un procés gradual. Inclús en el neolític, quan van començar les primeres relacions de producció basades en la propietat privada, les jerarquies de gènere no es manifestaven de la mateixa manera, i inclús hi havia societats en les quals existien més gèneres reconeguts amb tasques socials diferenciades. Trobem jaciments arqueològics que ens demostren aquest desenvolupament desigual de les relacions patriarcal. Un exemple el trobem al jaciment de Çatalhöyük, una societat neolítica en la qual encara existia l'equitat de gènere i era més igualitària³. I, per altra banda,

3 Document de l'UNESCO: *Neolithic Site of Çatalhöyük*

ens trobem amb societats politeistes o animistes que, tot i adoptar formes primigènies de relacions patriarcals, categoritzaven el gènere de manera menys rígida, i on existien més gèneres vinculats a la religiositat i l'espiritualitat, conjuntament amb comprensions religioses de la transició de gènere.

Amb aquests apunts, al llarg de la història, podrem vore **com la instauració progressiva de la família nuclear i l'aparició d'Estats consolidats ha suposat una major opressió a les dones, així com una major repressió de les sexualitats diferents.** Aquesta opressió s'explica per la necessitat dels sistemes basats en la propietat privada de mantenir operativa la divisió sexual del treball: la família i les dones dins de les famílies passen a ser les encarregades de reproduir la força de treball. Durant el feudalisme i èpoques tardanes de l'edat antiga és on es reprimirà la dissidència sexual i de gènere mitjançant la via penal i legislativa.

Particularment, el **feudalisme europeu de caràcter cristià** tindrà un paper fonamental en la **persecució de les persones LGTB**. Durant la llarga edat mitjana, van desenvolupar-se diferents institucions relacionades amb el cristianisme que s'encarregaven d'exercir de braç repressor, com la famosa Inquisició o el Sant Ofici. L'homosexualitat, tant femenina com masculina, va passar a ser penada, ja fóra amb la mort o amb un altre tipus d'acte punitiu. També, part de la doctrina del cristianisme era «la distinció entre els sexes»; ideològicament, es considerava anar en contra dels mandats divins que l'expressió física no corresponguera amb la «d'home» o «dona», atés que s'entenien aquestes categories com a mútuament excloents i dissenyades per Déu, o siga que modificar-les era il·legal. Van entrar en vigor lleis contra el travestisme, en especial el

2. Dissidència de gènere i sexualitat

femení. De fet, no només es penalitzaven aquestes pràctiques, sinó que, l'any 1460, Margarida Borràs, una dona trans valenciana, va ser la primera dona trans assassinada per la seua identitat de gènere a Espanya de la qual se'n tinga constància, tal com dictava la seua sentència.

Així mateix, durant el *procés de colonització per part dels imperis feudals*, es va estandarditzar aquest caràcter repressiu respecte a la rigidesa del gènere i sexualitat a escala global. Un exemple d'això el trobem en la colonització de les Filipines, duta a terme al segle XVI. La societat filipina precolonial, pel que fa a les relacions de gènere, també es basava en la divisió sexual del treball, però l'opressió de les dones era significativament menor que en els estats feudals europeus, atés que tenien un grau de participació més elevat en la vida econòmica i social, a més d'ocupar de forma regular càrrecs religiosos importants. També, pel que fa a la sexualitat, a Filipines i altres zones del sud-est asiàtic prèvies a la colonització per part d'imperis feudals, les relacions homosexuals eren considerades dins de la normalitat, igual que les relacions premaritals. En aquesta situació en què l'opressió de gènere era menys rígida, **coexistien altres identitats de gènere**: en el cas de Filipines, les *bakla* eren una identitat relacionada amb el que ara podríem anomenar transfeminitat, que gaudia de prestigi social, sobretot en l'àmbit religiós, ja que es tenia la creença que aquelles persones amb identitats fora del binarisme tenien qualitats òptimes per l'espiritualitat.

Amb tot això, **una vegada començat el procés colonitzador, es van exportar també les relacions de gènere a imatge i semblança de les que existien a l'imperi espanyol**: es va desmantellar la classe clerical a Filipines, conformada per dones,

homes i *bakla*, i es va exercir violència i opressió cap a la població sexodiversa per encaixar-la en el dogma cristià, que era la cosmovisió ideològica del feudalisme occidental.⁴

Com hem explicat abans, el **capitalisme** va modificar les relacions familiars, però aquest sistema **no va suposar una millora en les condicions de vida del col·lectiu LGTB** fins ben entrats els anys setanta, amb l'esclat de les primeres lluites de masses pels drets LGTB. Així doncs, el discurs capitalista va canviar la centralitat de Déu per la centralitat del progrés científic, però el progrés científic que desenvolupa el capitalisme és un progrés que va dirigit a augmentar el grau d'explotació de la classe obrera.

En el **capitalisme, la família passa de ser una unitat productiva a ser una unitat reproductiva**. Tot i que aquest sistema va suposar la socialització per necessitat de diverses tasques reproductives (un exemple en seria l'educació primària o l'atenció primària), la **família nuclear encara té el propòsit de reproduir i restaurar la força de treball**. Amb això, la burgesia va continuar promovent ideològicament la importància de la família i el matrimoni, preceptes que continuen vigents, tot i que hagen sigut combatuts pel comunisme i posats en qüestió per diferents moviments socials com el feminisme o, en els seus orígens, el moviment LGTB. És a dir, el fet que existisca la família com a unitat on es reproduïx la força de treball gràcies a la doble explotació de les dones és funcional a l'esmentat sistema.

Llavors, en el moment en què **existien persones que per identitat de gènere o orientació sexual desafiaven aquesta**

4 Intersections: Gender, History and Culture in the Asian Context Issue 2, May 1999 - Baylan, Asog, Transvestism, and Sodomy: Gender, Sexuality and the Sacred in Early Colonial Philippines

2. Dissidència de gènere i sexualitat

norma, els Estats burgesos van prendre diferents mesures punitives per a dissuadir aquesta dissidència. No només aquestes normes, que explicarem més endavant, s'aplicaven a la pràctica sexual en si (pena per sodomia o tribadisme) sinó que s'aplicaven a dissidències pel que fa a l'expressió de gènere. Un exemple d'això és la prohibició que existia a França l'any 1800, trenta anys després una mica més flexibilitzada, que les dones portaren roba d'home, excepte per anar amb bicicleta o per motius de salut. Les dones es veien obligades a formular una sol·licitud anomenada Permís de Travestisme⁵.

Dins del **marc ideològic, l'opressió de la dissidència dins del capitalisme es justifica amb la creació del mite de «la naturalesa humana».** Aquest mite, que té una base suposadament científica, correspon a una anàlisi metafísica que al·lega que la societat no pot ser transformada i que el capitalisme i totes les seues opressions són insuperables, perquè es tracta del sistema que és natural a l'ésser humà. Segons la moral burgesa, l'ésser humà és egoista per naturalesa, les dones existeixen per naturalesa per servir als homes i ser mares, i els homes són, per naturalesa, dominants i líders polítics nats.

Aquestes afirmacions són part de la cosmovisió ideològica burgesa. Amb la proliferació de la tecnologia, les ciències empíriques i socials, la burgesia va poder desenvolupar un enfocament diferent del teològic feudal, però aquest **desenvolupament científic és, inevitablement, esbiaixat**⁶.

5 puntadas subversivas: *El travestismo femenino (I): prohibiciones y permisos*

6 PRT - Primera postura congresual: el Marxismo-Leninismo-Maoísmo.

Així doncs, aquesta mateixa ciència, especialment la **medicina, es va utilitzar per a reprimir i castigar la dissidència sexual**. Les persones trans i dissidents van passar a ser, d'una banda, perseguides per la llei i, d'altra banda, patologitzades. És important destacar també que el capitalisme i la instauració del sexe biològic assignat al naixement per part de la medicina moderna va suposar una font de *violència mèdica per les persones intersexuals*: el criteri mèdic segons el qual s'assigna un sexe a un nadó són els genitals. Així doncs, per tal que les persones intersexuals foren socialitzades d'acord amb aquests, van començar a efectuar-se cirurgies de reassignació just havent nascut.

Resumidament, el capitalisme també va continuar amb la **persecució de les persones dissidents per tal de continuar perpetuant el sistema**, tot emparant-se en tots els mecanismes repressors de l'Estat. En podem trobar diversos exemples, com les polítiques del Lavender Scare als Estats Units, on es va iniciar una cacera de bruixes contra el col·lectiu LGTB, fet que va provocar acomiadaments en massa entre els cossos de funcionaris; també en trobem d'altres exemples, com el cas de la Ley de Vagos y Maleantes o la Ley de Peligrosidad Social en el franquisme, les quals castigaven l'homosexualitat o la identitat de gènere dissident amb penes de presó.

Aquesta persecució legal i categorització de «malalts» per part de les institucions amb la finalitat de promoure la normativitat sexual i de gènere, van abocar al col·lectiu a una posició o bé de marginalitat, o bé d'ocultació per a poder mantindre el lloc de faena. Ara bé, a pesar dels esforços del capitalisme per mantenir una part de la població silenciada i marginalitzada, va ser el mateix desenvolupament d'aquest sistema el que va fer possible generar

2. Dissidència de gènere i sexualitat

una situació en què les dissidències sexuals i de gènere establiren un moviment social capaç d'autodefensar-se'n.

El desenvolupament de les ciutats com a centres de producció, que hem analitzat en el text de la trobada revolucionària per l'habitatge, va suposar un **fenomen migratori de les persones LGTB pertanyents a les classes populars**, en particular, aquelles de classe treballadora. La ciutat, massificada i amb tendència a guettificar la classe treballadora, suposava un espai més segur per les persones LGTB. Històricament, ens trobem amb múltiples exemples de grans ciutats en les quals es van poder desenvolupar grans comunitats de persones dissidents en un grau de clandestinitat o semiclandestinitat: Barcelona, Nova York, Berlín, etc.

3. IMPERIALISME, GÈNERE Y SEXUALITAT

L'imperialisme, com a fase superior del capitalisme, va suposar una sèrie de transformacions de cara a la vida de les persones LGTB, depenent de la seua ubicació geogràfica. L'**imperialisme** no es tracta d'un tipus de política, sinó de la **fase avançada del capitalisme, en la qual ens trobem actualment**. Es caracteritza per la conformació de monopolis i l'emergència de l'oligarquia financera. Una de les maneres en què s'expressa és la guerra d'agressió o les polítiques d'usura per a dominar països tercers. És a dir, com que l'imperialisme és un sistema, un govern no pot no ser imperialista, no existeix aquesta opció: necessàriament, **un govern dins dels marcs burgesos en un país imperialista respondrà als interessos de l'oligarquia financera**.

Aquesta nova fase del capitalisme també va suposar la **instauració** d'una sèrie de **moviments urbans que van adquirir caràcter de masses**, com la **lluita feminista** i la **lluita per l'alliberament sexual i de gènere** (actualment coneguda com a Moviment LGTB i/o queer). Al remat, aquesta concentració de les classes populars a les ciutats, que va seguir un ritme creixent durant l'imperialisme, així com el paper de les ciutats com a centre productiu a tots els nivells, no només en la producció fabril sinó en el sector serveis, va tenir com a conseqüència l'**agrupació massiva de persones que estaven oprimides per les mateixes opressions que generava el capitalisme**. Així doncs, a través de les lluites feministes i les lluites d'alliberament sexual, es va aconseguir arrancar una sèrie de drets democràtics a molts països *imperialistes*:

3. Imperialisme, gènere y sexualitat

la despenalització, el matrimoni igualitari i, més endavant, l'autodeterminació de gènere.

Així, la situació de marginalitat tan aguda que patia el col·lectiu LGTB va anar minvant, a excepció de les persones trans i altres dissidències de gènere, que a dia de hui continuen sent apartades de la força de treball i enfrontant-se a milers de traves burocràtiques amb la finalitat de poder existir i ser reconegudes. Però, amb tot això, els *Estats imperialistes van canviar d'estratègia*: si abans l'Estat reprimia al col·lectiu LGTB amb repressió física per tal de silenciar les lluites, en l'actualitat s'ha aconseguit desactivar el moviment institucionalitzant-lo, un fenomen conegut com a «**institucionalització del moviment**». És a dir, la captació per part de l'Estat burgès d'una part del moviment social amb l'objectiu de desmobilitzar a les masses i poder assegurar-ne la pau social. És un procés que també va passar amb el feminisme i, per a profunditzar en aquestes dinàmiques, amb l'anàlisi del cas espanyol, us recomanem la lectura del nostre article *El Ministerio de Igualdad y los límites del reformismo*.

D'altra banda, l'imperialisme aprofita les lluites socials per a fer-se ressò de la seua agenda. Un dels exemples més sagnants és el «**pinkwashing**» o el rentat rosa. Un dels casos més clars n'és l'**Estat d'Israel**. Aquest pinkwashing es basa en aconseguir el suport social a l'explotació dels països dominats, al·legant que aquesta dominació atraurà drets democràtics vinculats a les reivindicacions del moviment LGTB als pobles que estan sent colonitzats.

Però, per desemmascarar el «pinkwashing», cal comprendre la hipocresia d'aquesta premissa, ja que és el mateix **imperialisme** i el

seu desenvolupament desigual el que **ha provocat que el masclisme i l'LGBTI-fòbia siguin més agressius als pobles dominats**. És a dir, l'exportació de capitals per part de les potències imperialistes suposa exportar les relacions capitalistes de forma burocràtica sobre una base feudal o semifeudal existent o fomentant-ne l'emergència, i aprofiten aquesta característica per frenar el desenvolupament d'aquests països. Així doncs, aquest setge al desenvolupament econòmic i polític també comporta un setge al desenvolupament social. En trobem un exemple en la colonització d'Índia per part de Gran Bretanya: l'exportació de capitals i l'explotació de la classe treballadora van anar acompanyades de l'exportació del model social imperant. Es va utilitzar la ideologia masclista per a justificar l'imperialisme, al·legant que els homes indis eren més efeminats i que, per tant, necessitaven «ser guiats políticament», mentre que a escala política es perseguien les *hijras*, un tercer gènere preexistent⁷.

Continuem amb l'exemple de **Palestina**. Els grans defensors dels drets LGTB, quan es tracta de parlar del poble palestí, per tal de blanquejar Israel ignoren que es tracta d'un poble colonitzat mitjançant el colonialisme d'assentament i que controla fins tal punt l'economia palestina que només poden comprar producte israelià, fins i tot en l'escassetat. No només obvien la pressió colonial, sinó que **obvien que les lleis de penalització de l'homosexualitat corresponen al Codi Penal Britànic**, de quan era una colònia de Gran Bretanya. És a dir, **l'opressió de les dones i del col·lectiu**

7 Quan parlem de diversitat de gènere en països colonitzats no diem que no existiren les relacions de classe i patriarcals, sinó que tenien un altre tipus de model de cara al gènere i la sexualitat, que va ser reemplaçat pel model de relació del capitalisme respecte al gènere i la sexualitat. Sobre això, vegeu: *Undoing the Colonial Gaze: How Gender & Sexuality Shifted in British India*

3. Imperialisme, gènere y sexualitat

LGTB als països dominats és provocada, precisament, per l'imperialisme. Sense alliberar-se d'aquest jou, no pot existir cap tipus d'alliberament sexual i de gènere.

De més a més, l'oligarquia financera parla com si els drets de les persones LGTB estigueren assegurats. En països com Estats Units o Anglaterra, hem presenciat com, des de l'Estat burgès, s'ha tornat a començar de nou una persecució al col·lectiu, en especial cap a les persones trans. En alguns estats d'Estats Units s'ha prohibit per llei que una persona trans vaja al lavabo que li correspon, fet que l'exposa a patir possibles agressions. Ideològicament, hi ha hagut un retrocés que queda palés, per exemple, en el fet que s'està acusant les persones trans de pervertir la infància⁸, en el cas d'Estats Units. A Espanya, el cas més sonat són les campanyes d'Hazte Oir, emparades pel discurs TERF de perversió a la infància, tal com passava amb l'homosexualitat en la dècada dels anys 50 i 60, on eren expulsats dels seus llocs de treball. Al capdavant, la transfòbia de l'Estat és tan sols la punta de llança per a desarticular els pocs drets que han aconseguit les masses organitzades.

8 New York Magazine: *The Long, Sordid History of the Gay Conspiracy Theory*

CONCLUSIONS

L'opressió continua tenint les mateixes arrels: la família nuclear i la divisió sexual del treball. El botxí continua sent el mateix: l'Estat burgés, que arremet contra la dissidència. Tot Estat que, hipòcritament, hui oneja la bandera de l'arc de Sant Martí, manté i nodreix unes forces repressives i judicials ultraconservadores, déna suport a forces polítiques d'ultradreta, i permet l'LGTBI-fòbia als països sota la seua dominació. A més, mentre que, per al capitalisme, l'Orgull és un negoci, també ho és l'LGBTI-fòbia: des de canals i mitjans de comunicació ultraconservadors que mouen diners mitjançant el pànic social, al negoci editorial de contingut trànsfob, per no esmentar les associacions vinculades a sectes religioses elitistes com l'Opus Dei.

L'Estat burgés no pot ser conquerit o reformat per a protegir al col·lectiu davant la violència i les agressions directes que rep. Si dóna una resposta, és la repressió cap a la classe treballadora, mentre dóna carta blanca i altaveu a les ideologies d'ultradreta als organismes parlamentaris i mitjans de comunicació, que són la cara més agressiva i violenta del sistema. Podem vore que, estructuralment, el capitalisme no pot alliberar-nos i, per tant, és necessari que agafem nosaltres les regnes per construir un futur en el qual puguem viure lliures.

A la següent part d'aquest article, ens centrarem precisament en això: en com la lluita de l'alliberament sexual i de gènere ha sigut i és lluita de classes, en la crítica a la transfòbia com a posició reaccionaria dins del moviment comunista i feminista i en explicar

Conclusions

el paper de l'alliberament sexual i de gènere dins de l'estratègia revolucionària.

Aquesta anàlisi abraça les arrels estructurals de l'opressió de gènere i sexual en el context del desenvolupament històric dels sistemes de classe fins a l'imperialisme. Refusa l'essencialisme de gènere des d'un enfocament materialista, tot identificant la causa d'aquesta opressió en el desenvolupament de les relacions socials de producció. S'exposa com la instauració del patriarcat, la família nuclear i la divisió sexual del treball són productes històrics lligats a l'aparició de la propietat privada, l'Estat i les societats de classe, no a causes biològiques.

La ciència, les lleis, la religió i la violència, en mans de la burgesia es converteixen en mitjans per a legitimar i mantindre aquestes estructures opressives. L'imperialisme exporta i recua els models patriarcals als països dominats, mentre que als països imperialistes limita els drets de gènere amb anades i vingudes de repressió i captació al moviment LGTB. A la política exterior, aquests estira-i-arronses es reflecteixen en vaivens d'intervencionisme agressiu i «pinkwashing», una pugna hipòcrita entre sectors sanguinaris de l'oligarquia financera.

Per tant, aquest text atén a aspectes fonamentals per a comprendre el desenvolupament històric de les relacions socials patriarcals, una comprensió que ha de construir una estratègia revolucionària que integri la lluita per l'alliberament sexual i de gènere com a part del moviment revolucionari del proletariat en la presa del poder polític i la transformació total de la societat, fet que implica abolir tota forma d'explotació i opressió.